

Účel prosperity živnosti obžalovaného toho zajistě nevyžadoval, aby soukromý obžalobce v inserátu byl jmenován plným jménem, to stalo se bez nutné příčiny, a právem proto v uveřejnění plného jména soukromého obžalobce ve spojení s výtkou špatné práce možno objektivně shledávati obvinění z opovržlivé vlastnosti, které, je-li i subjektivní stránka dána, správně jest podřaditi pod skutkovou povahu § 491 tr. zák. Vzhledem k této úvaze mohla by zůstatí stranou otázka, zda lze v závadném jednání po objektivní stránce spatřovati také i uvádění soukromého obžalobce ve veřejný posměch. Podstatu vydávání někoho v posměch dlužno shledávati v tom, že se význam, osobě vzhledem k jejímu postavení nebo povolání příslušející, snižuje; všeliké výroky a výrazy, jimiž se význam ten zmenšuje, snižuje, jimiž se cenné vlastnosti osoby snižují anebo jí dokonce upírají, činí osobu tu v očích soudného obecnstva komickou, směšnou, i když jí přímo cti neupírají. Mohla proto v závadném inserátu býti právem shledána také objektivní skutková podstata uvádění ve veřejný posměch. Po stránce subjektivní — ve kterémž směru ostatně zmateční stížnost rozsudek v odpor neběře — jest skutková podstata dána již kladným zodpověděním první otázky hlavní; ve zodpověděni slovem »jest vinen«, jest zahrnuto vše, co po stránce subjektivní ke skutkové povaze se požaduje; v tom směru by ani výrok porotců soudem zrušovacím nemohl býti přezkoumáván. Neprávem tedy spatřuje stěžovatel v uvedené vyhlášce toliko dovolenou a beztrestnou předhůzku volného výkonu zubních prací, která prý s počestností dělníka nemá nic společného, a pochybené jest také poukazování na ustanovení § 1330 obč. zák., jež, jak stížnost sama připouští, se vztahuje jen na následky spáchaných poklesků proti bezpečnosti cti dle soukromého práva; na trestnosti takových činů nemění zmíněné ustanovení nic již vzhledem na čl. IV. cí. pat. ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. zák.

Čís. 892.

Rušení míru domovního (§ 83 tr. zák., druhý případ) může býti spácháno i »více« lidmi sebranými. »Více« lidmi rozumí se aspoň 3 osoby. Pomocníky, kteří nemají vědomosti o protiprávnosti jednání toho, kdo je zjednal nebo jim konání naporučil, nelze pokládati za »lidi sebrané«.

(Rozh. ze dne 24. června 1922, Kr I 33/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji v objemu zrušení znovu projednal a rozhodl — a uvedl po právní stránce

v d ů v o d e c h:

Jak ze stylisace § 83 tr. zák. »aneb jestliže i bez pomocníků« vychází na jevo, může býti zločin rušení míru domovního (druhý případ § 83 tr. zák.) spáchán netoliko jedním pachatelem ozbrojeným, nýbrž i pachatelem

neozbrojeným »s více lidmi sebranými« (viz rozhodnutí čís. 115 v úřední sbírce; Herbst: Handbuch, výklad k § 83 tr. zák.; Finger II, str. 345; Lammasch: Grundriß str. 79 atd.). Nejde-li však o pachatele ozbrojeného, nýbrž o pachatele neozbrojeného »s více lidmi sebranými«, dána jest skutková podstata zločinu rušení míru domovního dle § 83 tr. zák. jen tehdy, provedly-li jej více než dvě osoby, tedy aspoň tři osoby, jež byly činny jako pachatelé. Právě tak jako při krádeži nemohou býti považovány za spoluzloděje osoby, které pouze fysicky bez zlého úmyslu při krádeži spolupůsbí, má se věc i při zločinu dle § 83 tr. zák.; pouze oni pachatelé, kteří jsou vedeni týmž zlým úmyslem, počítají na vzájemnou pomoc a tím posilují se navzájem ve zlém úmyslu a v setrvání při provádění činu, a lze jen za těchto předpokladů shledati objektivně větší nebezpečnost sebrání se více lidí, které právě jest základem přísnějšího stíhání dle § 83 tr. zák. Z toho plyne, že pomocníky, kteří o protiprávnosti jednání toho, kdo je zjednal nebo jim konání naporučil, vědomosti neměli, nelze pokládati za lidi sebrané ve smyslu § 83 tr. zák. Ježto nalézací soud spoluobžalovaného Josefa K-a sprostil, nenabyv přesvědčení, že měl zlý úmysl, nepřichází tento jako spolupachatel vůbec v úvahu, a zbývají vedle stěžovatele jen jeho dělníci, kteří podle rozsudkového zjištění k rozkazu stěžovatelovu vynášeli z kuchyně a kanceláře B-a nábytek. Rozsudek zjišťuje však zlý úmysl pouze pokud jde o stěžovatele samotného, nechává však úplně stranou shora uvedenou okolnost, jež jest jedním z pojmových znaků zločinu rušení míru domovního, spáchaného »s více lidmi sebranými«, zdali totiž i dělníci stěžovatelovi (a z těchto aspoň dva) jednali ve vzájemném dorozumění a ve společném zlém úmyslu se stěžovatelem.

Čís. 893.

Nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. o amnestii.

Prominutí trestu vztahuje se též na spoluvinu (§ 5 tr. zák.) na trestném činu, jenž jest účasten amnestie a na nedokonané svádění (§ 9 tr. zák.) k takovému činu.

(Rozh. ze dne 26. června 1922, Kr I 869/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 22. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného svádění k zločinu vyhnání plodu dle §§ 9, 144 tr. zák., zrušil však sám od sebe dle § 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu a sprostil obžalovaného z obžaloby. V tomto směru uvedl

v důvodech:

Obžalovaný uznán byl vinným zločinem nedokonaného svádění k zločinu vyhnání plodu dle §§ 9, 144 tr. zák., spáchaným v roce 1915, tedy před 28. říjnem 1918. Podle § 1 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. promíjí se trest, pokud nebyl ještě vykonán,